

KULTÚR KAVALKÁD

4. évfolyam, I. szám 2010/01

-NÉZŐKÉP(P)-

Vári Kovács Péter

Úton

2010.március 28. 19⁰⁰ IBS Színpad

Mikor merült fel benned az ötlet, hogy színész szeretnél lenni?

Ovis koromban egy ideig szakács, utána pedig bohóc szerettem volna lenni a Fővárosi Nagycirkuszban; a szereplési vágy mindig dolgozott bennem. Parodizáltam a tanárokat, karikatúrákat rajzoltam róluk, szórakoztattam az osztálytársaimat. Mindezek ellenére, ekkortájt még nem akartam színész lenni. Kisiskolásként klasszikus zongorát tanultam – érettségi után pedig jazz alapú könnyűzenei zongorajátékot. A könnyűzene mindig közel állt hozzám, zenekarokban játszottam, ez volt, ami igazán vonzott.

Érettségi után mivel - nem szerettem volna informatikus lenni - a Kolibri Színház Stúdiója lettem, ahol felnőtt és gyerekdarabokat is játszottunk. Itt megismerkedhettem Kemény Henrikkel, a vásári bábjáték utolsó moguljával. Érdekes volt őt munka közben látni, figyelni, hiszen a Vitéz Lászlón több generáció nőtt fel. Pogány Judittól is tanulhattam, a Kék Madárban pedig már kisebb szerepet is kaptam. Ezzel párhuzamosan jártam a Kőbányai Zenei Stúdióba ének szakra, ahol Berki Tamástól tanultam jazz-ének stílust. Rengeteg, kiváló muzsikustól tanulhattam ott – többek közt az iskola vezetőjétől, Póka Egontól. Szintén a Kolibris időben kezdtem Földessy Margit Színjátékország Stúdióját. Ő kezdte el mondogatni, hogy megpróbálhatnám a Színműt. Azért is volt érdekes Margit stúdiója, mert bármit kipróbálhattunk, hagyott minket kísérletezni. Itt a Szentivánéji álomban játszottam Lysander-t, illetve a Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról című musicalben főszerepet kaptam, aminek a zenei alapját is mi hangszereltük az akkori zenekarommal. Igazi, ifjúsági műhely munka folyt. Rengeteget improvizálhattunk, amiből - úgy gondolom - szintén nagyon sokat tanultam.

A szüleid hogyan fogadták azt, hogy a színészetet választod az informatika helyett?

A pályaválasztásom úgy történt, hogy: „Menj olyan iskolába, ahol szakmát is tudsz tanulni és érettségid is ad!” Így kerültem egy olyan, totálisan reál iskolába, ahol a mechanika, az elektronika és az informatika voltak a fő tárgyak. Mindennapos feladat volt az elektromos áramkörök tervezése vagy éppen a számítógépek programozása. Elvégeztem négy évet, leérettségiztem és menekültem.

Természetesen apámmal nagy csatákat vívtunk, félt, hogy nem fogok tudni megélni. Aztán úgy alakult, hogy mégis. Mára elfogadta a választásomat, a bemutatóimra el szokott jönni. Szeretem, ha a családom megnézi, amit művelek és elmondja a véleményét - ezekből is tudok építkezni.

Hányszor futottál neki a Színművészeti Egyetem felvételiének?

Háromszor. Először a második rostán estem ki, utána musical osztályba jelentkeztem, ahol el is jutottam a harmadik rostáig – ez Dolhai Attiláék osztálya volt, de végül nem vettek fel. Ezután persze újra ringbe szálltam, megpróbáltam. Az hiszem, a Színműs felvételnél kialakult versenyhelyzet hozta ki belőlem a vágyat igazán, hogy színész legyek. Végül Ascher Tamás – Novák Eszter zenész-színész osztályába vettek fel. Alapvetően ez egy prózás osztály volt, ahol feltétel volt, hogy valamilyen hangszeren tudjunk játszani. Több zenés kurzusunk volt, mint általában egy prózai osztálynak. Jó értelemben vett mutáns osztály voltunk – szerintem. Tizenhárom örült, aki agyament dolgokat kreált. Ettől tudtunk egyediek, és mások lenni. Olyan bizarr formációkat tudtunk létrehozni, ami emlékezetessé tett minket a tanárok számára is.

Mennyire ingatott meg, hogy nem sikerült az első két körben a felvételig?

Először elgondolkodtam azon, hogy szükségem van-e erre? Bennem van-e a hiba? Aztán beláttam: mennyire szubjektív dolog az, hogy melyik tanárnak ki a szimpatikus, kiből lát fantáziát. Valószínűleg oka van annak, hogy máskor és máshol lesz helyem. Kamasz koromban kajakoztam, de lesérültem és abba kellett hagynom. A versenysport arra mindenféleképpen megtanított, hogy a magam elé kitűzött célokért küzdjek és elérjem azokat. Ezért nem is tört meg az, hogy nem sikerültek ezek a felvételek, inkább tovább fűtötték bennem a versenyszellemet és végül elértem a célomat.

Azt azért el kell mondanom, hogy az utolsó színműs felvétellel párhuzamosan jelentkeztem az zeneművészeti jazz tanszakára is; de végül ide már nem is mentem felvételizni, hisz közben már felvettek a Színműre.

Ezek szerint a mindennapi életben elmondható, hogy téged a stressz doppingol?

Azt veszem észre magamon, hogy már nem görcsölök rá semmire. Rájöttem, hogy nincs értelme, hiszen amin nem tudok változtatni, azon kár idegeskedni. Teszem, amit tennem kell, megyek az utamon és próbálok élni a lehetőségekkel.

Mit csináltál a két felvételi között?

A Pesti Magyar Színházban a My Fair Lady-ben voltak kisebb szerepeim. Itt együtt olyan nagy színészekkel állhattam egy színpadon, mint például Agárdy Gábor vagy Sinkovits Imre. Érdekes volt látni, hogy bármilyen egészségi állapotban voltak, hozták azt a szintet, amit önmaguktól megköveteltek. Ők egy teljesen más iskola voltak, mint amit ma csinálnak és rengeteget lehetett tanulni tőlük.

Az Új Színház stúdiójában is eltöltöttem egy kis időt. Itt volt egy nagyon emlékezetes vizsgánk: a Rómeó és Júlia, amit megbolondítottunk zenei aláfestéssel és koreográfiákkal.

Könnyen tanulsz szöveget?

Amit szeretek, ami tetszik, azt könnyebben. Ez egy tanulható készség, folyamatosan fejleszthető. A Színműn bele voltunk kényszerítve abba, hogy trenírozzuk magunkat, aminek most nagy hasznát veszem. Dalokat szerintem könnyebb tanulni, hiszen a zene egy nagyon ősi dolog. Zenével együtt sokkal könnyebben mászik a szöveg a fülbe.

Mi volt a kedvenc vizsgád?

Ascher Tamás rendezte a Mesél a Bécsi erdőt, amiben Alfréd szerepét kaptam, a darab végén pedig a nagypapa voltam, aki szívrohamot kap. Nagyon tetszett, ahogy a tanár úr előjátszotta és megmutatta a szívroham fiziológiáját, de azért is szerettem, mert végre feladatot kaptam. Volt benne egy jelenet: Alfréd és Marianne veszekedése, ami igazi pszicho-dráma volt.

Nagyon szerettem a Varázsfuvolát is, ahol Papageno voltam. Kicsit feldúsítottuk a prózai jeleneteket, színdarabként fogtuk meg az operát, a dalokat sem átlagos módon adtuk elő. Sok rész az osztály agyszüleménye volt, aztán előadás is lett belőle, de már nem játsszuk sajnos. Ascher Tamás, Novák Eszter, Harangi Mária rendezték és Selmeczi György hangszerelte át az eredeti művet kamarazenekarra.

Zsótér Sándor Kurázsí mamáját például azért szerettem, mert itt éreztem – a Színműn eltelt évek óta talán először –, hogy bíznak bennem színészilag. Ekkor kaptam először egy átfogó feladatot, hiszen minden jeleneten végigvihettem a papot. Ez egy nagyon nagy iskola volt számomra. Ezt a darabot is játszottuk aztán tovább, sőt, a mai napig játszanánk, de nem tudjuk sajnos egyeztetni. A darab érdekessége, hogy teljesen bejátszottuk vele az épületet és a közönség velünk együtt vándorolt.

Mi az a legfontosabb, vagy számodra leglényegesebb dolog, amit az Egyetemtől kaptál?

Rengeteget tanultam munkatempó, felfogás szempontjából. Arról hogyan tekintsek a színházra, hogyan dolgozzak önmagammal, hogyan tudok felépíteni egy jelenetet, hogy az jobb és jobb legyen; hogyan fogjam meg a mondanivalóját és aztán hogyan adjam át a nézőnek.

A Színmű alatt a legtöbb ember megváltozik: vagy lenyomódik egy kicsit lelkileg, vagy elszáll. A legnehezebb feladat az, hogyan maradjunk emberek. Négy évet töltünk el fekete falak között, ez azért kicsit leszedálja az embert.

Úgy gondolom, aki színész, eleve nem teljesen normális, de igyekszem visszatérni a „természetes” élethez, úgy értem a színházi szakmán kívüli emberekhez, közösségekhez. Sokan úgy gondolják, hogy első a szakma és a karrier, de én másképp látom. A legfontosabb, hogy ember maradjak, és ezen belül kell megtalálnom azt az egyensúlyt, ami szakmailag is megfelel nekem. A zene és a színeszet nálam egy töről fakad, függetlenül, hogy mikor melyik fut jobban. Nagyon szerettem például a Vígszínházban a Pán Pétert, amit három évig játszhattam, de aztán elég furcsán vége szakadt. Ez egy gyönyörű mese, amibe a gyerekek és a felnőttek is velem tudtak jönni és hihetetlen élmény, amikor egy ezerkétszáz fős nézőtérről egyszerre ordítanak a gyerekek, hogy „hiszek a tündérekben!” és segítsenek nekem feléleszteni a tündért. Olyan hihetetlen energiák mozognak, hogy nem számít semmi más, csak az a pillanat. Ezt nagyon jó volt megtapasztalni és persze ezt aztán az ember elraktározza, viszi magával tovább.

Mi várt rád az Színművészeti Egyetem után?

A mi osztályunk elég rosszul állt szerződésekkkel. Talán két-három ember kapott azonnal lehetőséget, a többiekkel pedig létrehoztuk a HOPPart Társulatot. Velük vittük tovább a mesedarabunkat (Tovább is van...), amit a Nemzeti Színház Kaszás Attila Stúdiójában játszunk, és a Varázsfuvolát, amit először a Merlin Színházban mutattunk be, aztán szintén átkerült a Nemzetibe. A Szent Iván éjjelén-be például csak párszor ugrottam be Zuboly szerepébe. Élveztem ezt a diszkó számokkal teletűzdelt változatot is, a szereppel járó kihívás miatt. Szerettem ezt a szerepet, mert kicsit hasonlított rám, a lelkem bizonyos részeihez, s így jól bele is raktam magam.

Közben egy próbaévadot töltöttem a József Attila Színházban, ahol játszottam például a Zsótér Sándor rendezte Öreg hölgy látogatásában. Kicsit megfordítja a világot és a bizarr letisztultságából egy súlyos társadalomkritika árad - egy fapofával hazudó rendőr vagyok benne. Játszottam még a Kölcsönlakásban is, de amikor a Centrál Színházhoz szerződtem, akkor más került a helyemre.

Úgy gondolom, az embernek nem elég ülnie és várnia a sült galambot, el kell indulnia a saját útján, csinálnia kell a dolgát és akkor a lehetőségek is megtalálják. Nem vagyok hajlandó kétségbeesni és pesszimistának lenni. Bármilyen történik velem, tudom, hogy azt kell csinálnom, amiben hiszek.

Hogyan kerültél a Centrál Színházhoz?

Amikor Harangi Mária kapott itt egy lehetőséget és megrendezhette az ÁJLÁVJÚ című off-broadway darabot, akkor elhívott a meghallgatásra és végül ki is választottak a szerepre. Miután elkezdtek játszani, akkor ajánlott szerződést Puskás Tamás. Jelenleg két darabban játszom nagyobb szerepet, az Ájlvjában és az Avenue Q-ban, és kisebb karaktereim vannak még a Legénylakásban, a Mégis, kinek az élete?, és A velencei kalmár című darabokban.

Mit szeretsz jobban, a kisszínpadot vagy a nagyszínpadot?

Mindkettőnek megvan a maga varázsa. A nagyszínpadnál mindig kérdés, hogyan lehet befogni és irányítani azt az energiatömeget, ami jó esetben létrejön, a kisszínpadon pedig meg kell találni azt a kicsit másféle eszközt, amivel hitelesen lehet megmutatni magam.

Tagja vagyok egy improvizációs színháznak, ahova meghívunk egy-egy vendéget, és az életéből elmesélt egy-egy sztorit ott és úgy játszuk el, ahogy éppen jön. Érdekes dolgok szoktak létrejönni. Fontosnak tartom az improvizációs készség fejlesztését, hiszen gyorsítja a gondolatok sebességét és a reakcióidőt, aminek nem csak a színházban, de az életben is hasznát veszem.

A lényeg, hogy a színész le tudja kötni a közönségét, elfeledtesse a nézővel, hogy hol van és vinni tudja magával. Ha két színész nem tud egy hullámhosszra kerülni, nincs meg közöttük az összhang, akkor nem áll össze a jelenet, nem működik a dolog. Például mindig becsültem és tiszteltem azokat, akik egy önálló esten képesek egyedül lekötni, magukkal húzni a közönséget akár egy órán keresztül is. Ezt az iskolát én is járom és próbálom magam trenírozni, szeretnék még megtanulni nagymonológokat csak úgy, a saját örömeimre és fejlődéseimre. Figyelem a mindennapi szituációkat, az élet pillanatait, hogy elraktározhassem, ha pedig szükségem van rá, elővehessem.

Szeretsz néző lenni?

Csak ha jó dolgot látok. Mostanában időm sincs rá nagyon, de úgy gondolom, talán jobb is ez így. Amit fontosnak tartok, azt természetesen látom. Úgy gondolom, a színház, mint műfaj valahogy kisiklott, valami hiányzik. Rengeteg a szirupos musical, nagyon sok az öncélú művészkedés, pedig az emberekért, az embereknek kellene inkább egyetemes értékeket mutatni. Korábban olyan színészlegendák voltak, ahol nem volt pardon, az ő alakításuk garancia volt, most viszont inkább rendező-centrikussá vált a szakma. Moziban is elég régen voltam, de most megnéztem az Avatar-t, és be kell, valljam, nekem tetszett. Vállalom, romantikus alkat vagyok, és bár sci-fi-nek hirdetik, szerintem ez egy romantikus dráma alapvetően.

Hogyan viszonyulsz a filmezéshez?

Nagyon jó lenne, kérdés, mikor készülhet el olyan film, amiben nem a megszokott arcok vannak. Eddig csak kisebb filmes munkáim voltak, de azt hiszem, élvezném, ha bekerülhetnék – mondjuk - egy nagyjátékfilmbe, vagy egy nívós történelmi témára épülő filmbe. Ez utóbbi sajnos nálunk hiányzik. Jó lenne egy jó feladatot kapni, ahol lehet szerepet formálni, vívni, harcolni... Már a Színműn is nagyon szerettem vívni és verekedni, Oroszlán - Pintér Tamás és Gyöngyösi Tamás kaszkadőr tanított minket.

Meg tudnád fogalmazni, hogy milyen elvek alapján próbálsz élni az életedet?

A legfontosabb, embernek maradni. Nem rendelhetünk mindent a szakma alá, mert akkor belekerülünk egy olyan mókuserékbe, amiből kipillantva rájövünk, üresség van körülöttünk. Sokszor a magánélet rovására megy, ha túlpörgi magát az ember, mindenhol ott van, ami szerinte számít és rájön, hogy valami lényegi hiányzik. Szeretnék családot, szeretnék gyereket és szeretném azt az egyensúlyt megtalálni, amivel ezt

megteremthetem magamnak.

Nyilván a szakma egyik fontos tényezője, hogy adni akar az embereknek, mind a színészet, mind a zene által, de a színpad nem képes pótolni azt, amit az emberi kapcsolatok, közösségek adnak. Ha csak a szakma van, akkor az emberi kapcsolatok helyén kongó üresség támad – ez viszont már visszaüt és a munka rovására megy. Fontos, hogy tudjam ki vagyok, honnan jöttem és merre tartok.

Vári Kovács Péter

Beszéljünk egy kicsit a terveidről. Mivel lepsz meg minket?

Március 28-án az IBS Színpadon lesz egy nagykoncertünk 19 órai kezdettel, két részben.

Klasszikus rock zenekar felállással megyünk, basszusgitár, dob, gitár, ritmusgitár, billentyű és ének. Zenész barátaim egyébként szintén a Kőbányai Zenei Stúdióba jártak, és vokálban is jók. Igyekszünk a '60-as, '70-es és '80-as évek magyar zenéiből egy olyan dolgot összehozni, amivel egy jó értelemben vett tábortúzi hangulatot tudunk teremteni. Ezeket a dalokat szeretnénk egy kicsit magunkra formálni, áthangszerelni, mindemellett igyekszünk olyan nótákat választani, amik nem agyonstrapáltak, elcsépeltek és a mai napig ütnek. Nem szerettem volna egy musical koncertet művi látvánnyal és értelmetlen show elemekkel, inkább egy letisztult örömmzenélést, ahol mindenki jól érezheti magát. Azt az érzést szeretnénk kicsit visszahozni, amit például a Beatles adott és ami a mai napig kortalan, bármelyik korosztály ismeri. Szeretnék olyan mondanivalót és érzelmeket tolmácsolni ezekkel a dalokkal, amelyek mostanában nincsenek-, vagy másképp vannak jelen. Egy biztos, tapasztalatból mondom: a zene felszabadít, de csak az igazán értékes és jó zene emel fel, és ad valami olyat neked, amitől lelkiemben gazdagodhatsz ...

**Vári Kovács Péter Úton című koncertjéről bővebb információkat
BEHARANGOZÓ rovatunkban találhattok!**

2010. március 28. 19⁰⁰ - IBS Színpad
(1021 Bp. Tárogató út 2-4.)

Sztárvendég: **Serbán Attila**

Szervezők: Ticketportal országos jegyvendéglátogatás és online: www.ticketportal.hu

Készítette: Lang Vera

Fotók: Láng Péter, Berkovich Kata, Somfai Lúcia

